

MINDRE MEDDELSER

Svar till Direktør Riis-Hansen.

Det är tråkigt att vetenskapliga diskussioner så ofta föras i irriterad ton.

Direktør Riis-Hansen förebrår mig i 5te häftet av denna tidskrift, 1927, att jag i mitt föredrag „Den danska kronan efter 1914“ tillskrivit honom en uppfattning, han icke har. Han påstår också, att jag vid studiet av hans skrifter „näppe er naaet længere end til Overskrifterne“.

Jag kan emellertid försäkra honom, att jag omsorgsfullt studerat hans framställning såväl i Hages Haandbog som i Berlingske Tidende. Att jag icke läst allt hans tidigare författarskap kan kanske ej läggas mig till last. Det har ju förekommit att en man ändrat ståndpunkt i valutafrågan.

Tyvärr kan jag av utrymmesskäl icke här med långa citat dokumentera, att herr R.-H. verkligen givit uttryck för den uppfattning, som jag kritiserat. (Att han år 1924 synes ha framställt en annan mening, som strider mod hans framställning av 1926, kan näppeligen anses som ett försvar för denna senare!)

Huvudsaken är att herr R.-H. sätter växelkursernas variationer i centrum av problemet såsom orsaker till inflation och deflation (se citat i mitt föredrag sid. 122, 123 o. 137) och därav drager den logiska slutsatsen, att den riktiga politiken skulle bestått i direkta ingrepp i betalningsbalansen. Han kritiserar Valutakonferensen av år 1923, därför att den i stället mest intresserade sig för kreditpolitiken.

Detta är konsekvent men — enligt min mening — oriktigt. Både växelkursernas och varuprisernas variationer bero av kreditpolitiken och därför är denna pudelns kärna.

Nu skriver herr R.-H. i sin Modbemærkning: „Jeg har faktisk for min Del intet at indvende imod, hvad Prof. Ohlin paa dette Punkt udvikler (S. 123), saa langt som dette nu gaar, hvilket vel tilstrækkeligt klart godtgør, at det just ikke egner sig til Modargumenter i Forholdet overfor mig“. Tyvärr måste jag säga att detta „godtgør“ något helt annat, nämligen att herr R.-H. samtidigt förfäktar två mot varandra stridande meningar. Detta kan icke beröva andra personer rätten att kritisera den ena av dessa, nämligen den åskådning, som de efter omsorgsfull läsning finna dominera hans sista och sammanfattande, utförliga skrift i ämnet.

Bertil Ohlin.